

Kapitola I

PŘED DEVÍTI MĚSÍCI – SOBOTA 9. ČERVNA

Z dnešního dne měla Laura dobrý pocit. Jakmile otevřela oči, zaplavila ji radost z počínajícího léta. Ještě nebylo ani půl osmé a ona už byla na nohou a oblečená. Byla červnová sobota a venku už začínalo být parno. Zamířila k Danielovu pokoji a snažila se zaslechnout uvnitř nějaké náznaky pohybu. V pokoji, který udržovali čistý a útulný i v době, kdy byl na univerzitě, bylo ale ticho. Ještě spal. Ani ji to moc nepřekvapilo. V předchozích dnech se vracel domů až dlouho poté, co se uložila ke spánku. Od okamžiku, kdy přijel ze školy, už uběhly celé dva dny, ale ještě ho ani nezahlédla. Tlačily ji termíny v práci, ráno odcházela brzy, a když se vracela, byl už pryč. Určitě se snažil se starými kamarády dohnat všechno, co mu uniklo. Závíděla jim ty rozhovory, toužila o něm vědět víc. Chtěla slyšet úplně všechno, vstřebávat to, užívat si vzrušení z právě počínajícího pracovního života a posledního léta, než nastoupí na praxi pro absolventy medicíny. Dnešek patří jenom jim. Žádné dramatické změny na poslední chvíli ohledně seriálů, které produkovala pro kanál ITV a kvůli

kterým musela zůstat ve studiu do devíti do večera, žádné schůzky, jen jejich společně strávený den, matka a syn.

Pootevřela dveře a škvírou nakoukla dovnitř. Pokoj zaplavoval sluneční svit, závěsy byly roztažené a postel ustlaná. Na chvíli se zmateně zarazila a pak jí došlo, že si šel určitě dolů udělat snídani. Byla ráda, že je stejně čilý jako ona. Seběhla schody v domě v Kensingtonu a vrazila do kuchyně. Nikdo tam nebyl. Poněkud ztraceně se rozhlédla, tělem jí projel záchvěv nervozity. Pak zahlédla na kuchyni ležet kus papíru. Byl na něm načmáraný vzkaz: „Jsem v suterénu. Budu mít velký HLAD.“ Usmála se. Věděl, že nesnáší, když tu místnost nazývá suterénem. To slovo zavánělo falešnou skromností. Šlo o neuvěřitelně rozsáhlou přístavbu, která stála jejího manžela balík peněz. Vlastně měl ale pravdu. Howard původně tvrdil, že si přeje svůj kamrlík. Dost ji to pobavilo. Až na to, že věděla, že se tam chce ukrýt před ní. Navrhl to jednou večer a tvrdil, že bude pohodlné, když budou mít místo, kde „si budou mít oba k dispozici trochu prostoru“. Snažila se nedat najevo, jak moc ji to zaskočilo a ranilo. I tak se sotva viděli, byl vždycky buď v práci, na golfu nebo se zažíval v pracovně. Pak si najal nějaké zručné a drahé stavaře, kteří vykopali zeminu pod domem a vzniklý prostor vyplnili hernou, vinným sklípkem, garáží a bazénem. Sousedé z toho hluku nebyli zrovna nadšení. Pásový dopravník chrlil ze země hromadu trosek, krajina byla narušená. Povinnost omluvit se zbyla na ni. Aspoň se jednalo o dočasnou záležitost, ne jako s tím čtyřpodlažním podzemním bunkrem ocelového magnáta na konci ulice, kvůli kterému sousedům popraskaly přední pilíře.

Sjela výtahem k bazénu. Počkala, až motor přestane hučet, a pak vykročila do šera ultramarínového odstínu. Danielovy

paže si razily cestu zpěněnou hladinou podsvíceného bazénu a jí při pohledu na něj jako obvykle zaplesalo srdce. Přešla k hlubšímu konci bazénu, kde právě dokončil délku, a klekla si na jeho okraj.

Všiml si jí a zastavil se. Voda mu stékala po silných ramenou, s lehkostí se vyhoupl na břeh a objal ji. Svíral ji v náručí a usmíval se. Kárávě vykřikla, přesně jak čekal, ale pak to vzdala a taky ho objala.

Cítila, jak jí vlhkost prosakuje na kůži, a odstrčila ho. Intenzivně si třela tmavé skvrny na krátkých žlutých šatech bez rukávů.

„To nebylo moc vtipné,“ protestovala s úsměvem.

„Jen jsem objal svou staříčkou maminku.“

„Pozor na jazyk.“ Laura se pořád cítila na pětadvacet. Často si udiveně prohlížela uvadající ženy středního věku kolem sebe a pak si uvědomila, že jsou stejná generace jako ona. Připadalo jí úsměvné, že upadla do jakési věkové amnézie, a ještě úsměvnější, když ji pohled do zrcadla utvrdil v tom, že i když na svůj věk vypadá dobře, pětadvacet už jí opravdu není.

„Prosím tě, všem mým kámošům se líbíš a dobře to víš.“

Usmála se. Opravdu si užívala společnost Danielových kamarádů, kteří s ní koketovali. Přišli, opřeli se o barový pult v kuchyni, oslovili jí „paní C.“ a pochválili jí francouzský toust. Už je dlouho neviděla.

„Jak se mají Will s Jonnym?“

„Netuším.“ Daniel se otíral jedním z těch luxusních ručníků, které paní Mooreová měnila třikrát týdně bez ohledu na to, jestli je někdo použil nebo ne.

„Vy jste se včera neviděli?“

„Pracujou,“ odsekl a zmizel za dřevěnou vyřezávanou zástěnou. „Už tam někde venku mění svět.“

„V pojišťovně? Já přece vím, že pracují. Myslela jsem večer. Kde jsi teda byl, když ne s klukama?“

Za stěnou se rozhostilo ticho a Daniel se usmál. To ale Laura nemohla vidět. Úsměv skrývající tajemství. Chtěl si to ještě nějakou chvíli nechat pro sebe, ale najednou pocítil silné nutkání o tom někomu říct. Kousek po kousku se chystal odhalovat některé, ne však všechny, detaily a při té příležitosti je znovu prožívat.

„Hej!“ ohradil se, když Laura nakoukla za roh.

Stála tam se založenýma rukama a čekala, až jí odpoví. „Máš toho na sobě dost.“ Láskyplně pozorovala, jak si natahuje kraťasy a tričko, a byla hrdá, že z jejich genů se narodil tak atraktivní mladý muž. Howard na tom měl samozřejmě taky podíl, ale vzhled jejich syna zdědil po matce. Byl stejně vysoký, měl stejně husté vlnité blond vlasy a silnou kostru. Místo aby jí poskytl odpověď, kterou očekávala, šibalsky se usmál arazil si cestu k výtahu.

Zhluboka se nadechla. „Ať tě ani nenapadne ten knoflík zmáčknout.“

„Jedeš se mnou?“

Laura ho následovala do výtahu a předstírala, že ho štípla do ušního lalůčku. „Však já to z tebe vytáhnou.“

Výtah začal stoupat. „Můžu tě pozvat na pozdní snídani?“

Nadzdvihla obočí. „To vyžaduje souhlas?“

Dveře se otevřely. Vzal ji za ruku a vedl ji halou k obrovskému dubovo-žulovému stolu v kuchyni. „Chci jen pohostit svou mámu.“

„Ty starý lichotníku. Dej mi aspoň malou nápovědu, než vyrazíme. To čekání mě dohání k šílenství.“ Neústupně se zastavila.

Nalil si velkou sklenici džusu z lednice. „Koukal jsem se na nějaké byty. Však víš, až začnu stáž, budu nějaký potřebovat.“

Povzdechla si. „Opravdu tě nepřesvědčím, aby ses nastěhoval zpátky domů?“

„Ale mami. Kromě prázdnin, a ani ty ne celé, už doma nebydlím pět let.“ Ne že by Daniel vedl bujarý společenský život, jen měl rád své soukromí jako každý třiadvacetiletý kluk a nechtěl strávit další dva roky pod střechou svých rodičů. Bazén v suterénu v tom nehrál roli.

„Fajn, fajn. Takže sis hledal byt. Po nocích?“

Zakřenil se. „Vzal jsem si k ruce realitního makléře.“

Chvilí to trvalo, ale pak jí to secvaklo. „Dívku?“

„Je velice pečlivá. Ví přesně, co chci.“

„Takže je v tom holka.“

„Říkáš to, jako bych nikdy před tím s nikým nechodil.“

„Ale tahle není jako ty ostatní,“ pronesla rozhodně.

„Jak to víš?“

„Viděl ses s ní poslední dva večery, ne?“

„Jo...“

„A to jste se sotva seznámili! No tak, vyklop to. Jak se jmenuje?“

Její nadšení ho pobavilo. „Cherry.“

„Jako to ovoce. Višně zrají jen krátce, jsou exkluzivní.“

„Cože?“

„Má exotický vzhled?“

„Je tmavovlasá.“ Zdvihl dlaň a zavrtěl hlavou. „Nemůžu uvěřit, že ti to vůbec říkám.“

Stiskla mu ruku. „Ne, pokračuj prosím. Chci o ní slyšet úplně všechno. Odkud je?“

„Z Tootingu.“

„Takže má tak trochu exotický původ! Promiň, jen žertuju. Už toho nechám.“ Kajícně mu vtiskla polibek na ruku. „Kolik jí je?“

„Dvacet čtyři.“

„A pracuje jako realitní makléřka?“

„Jo. Vlastně se zaučuje. Začala tam teprve nedávno.“

„Pracuje tady v Kensingtonu?“

„Chtěla prodávat hezké domy.“ S námahou vyskočil na kuchyňskou linku. „Zjistila si informace o téhle oblasti tak, že předstírala, že se sem chce nastěhovat. Prohlídla si dvacet sedm bytů, které nabízely jiné reality, než se na to místo přihlásila. Pak dokázala mluvit o nemovitostech a potenciálních klientech víc než sebejistě.“ Zasmál se. „Tomu říkám podnikavost. Potom si troufale vytvořila smyšlený životopis. Nebo ho přinejmenším přikrášlila, aby to vypadalo, že je pro ně ta pravá.“

Laura se usmála, i když ji Cherryino chování poněkud zaskočilo. Byla to hloupost, protože její práce se jí vůbec netýkala a nebyla jejím zaměstnavatelem. Poplácala Daniela po koleně. „No tak, myslela jsem, že mě bereš do restaurace.“

Seskočil dolů a nabídnul jí rámě. „Bude mi potěšením.“ Chtěl ji rozmazlovat, starat se o ni, být tím synem, kterým se ráda chlubil, což ho přivádělo do rozpaků. Posadí se do francouzské restaurace, ona si bude užívat jejich společného smyslu pro humor a on se taky dobře pobaví. Vždycky si na ni udělal čas, aspoň co si vzpomíná. Věděl, že vztah mezi jeho rodiči dávno ochladl. Netrávili spolu ani moc času. Jeho otce plně zaměstnávala pozice

partnera v obrovské účetní firmě a doma se téměř neukazoval. Daniel chtěl matce vynahradiť tu osamělost, kterou pociťovala. Dlouho se neviděli a to jen přispívalo k pocitu viny, palčivému znepokojení z dalšího tajemství. Ještě jí neřekl, že musí jejich den ukončit dříve. Večer má další schůzku s Cherry.